

Ταπείνωση, η σημαντικότερη αρετή (Όσιος Διονύσιος ο Σιατιστεύς, της Βατοπαιδινής Σκήτης του Αγ. Δημητρίου)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://bitly.com/1U7FPx7>]

Ο άνθρωπος που έχει ταπείνωση, δεν υπερηφανεύεται, ούτε θυμώνει, ούτε κατακρίνει, ούτε κατηγορεί παρά μόνον τον εαυτόν του τον οποίο θεωρεί ως αμαρ-τωλό. Ο ταπεινός αγαπά την ησυχία, δεν αγαπά τις πολλές συναναστροφές και συζητήσεις, διότι γνωρίζει τη ζημιά που προκαλούν.

Και με τα μάτια βλέπει όσα δεν θέλει· με τα αυτιά πάλιν ακούει όσα δεν τον ωφελούν, αλλά και πολλά τον βλάπτουν· με τη γλώσσα λέει εκείνα που δεν ήθελε να πει· και όταν γυρίσει στο κελλί του τότε φθάνουν οι δαίμονες σαν σφήκες και μας θυμίζουν εκείνα που είδαμε, και ακούσαμε, και είπαμε· και για εκείνα μεν που είδαμε και ακούσαμε, μας παρακινούν να κατηγορούμε και να κατακρίνουμε· για εκείνα δε πάλιν που είπαμε, μας φέρνουν λύπη και μεταμέλεια· και έτσι απασχολούμαστε με αυτά και αρπάζεται ο νους μας από τέτοια και πλέον δεν μπορεί να σταθεί ούτε στην προσευχή, ούτε στην μελέτη του θανάτου, ούτε στην ακολουθία μπορούμε να τον συγκεντρώσουμε. Και έτσι μη γνωρίζοντας από που αιχμαλωτιζόμαστε, απορούμε και λέμε ο ένας στον άλλο: «Δεν μπορώ να μαζέψω το λογισμό μου, στον Κανόνα και στην Ακολουθία». Πώς μπορούμε στο ίδιο δοχείο που το έχουμε γεμάτο νερό, να βάλλουμε και λάδι; Αν θέλεις να το γεμίσεις λάδι, άδειασε πρώτα το νερό, και τότε το γεμίζεις με ό,τι θέλεις.

Πολυτίμητο, και ασυγκρίτως ατίμητο δοχείο, έπλασε ο φιλόανθρωπος Κύριος τη ψυχή μας· όχι να δέχεται νερό και λάδι, αλλά αυτόν τον Δημιουργό και Πλάστη μας, που είναι αχώρητος σ' όλα τα κτίσματά του. Ω, της φιλανθρωπίας και αγαθότητάς του ! Πόσον μας αγαπά, πόσον μας περιποιείται και πως μας κυβερνά, και εμείς οι ανόητοι ξοδεύουμε τον καιρό μας, στα ψεύτικα και μάταια. Και εκείνα που μας πρόσταξε ο Κύριος να μη ζητούμε, απεναντίας εμείς βάλαμε όλη μας την προσπάθεια και τα ζητούμε. Μας είπε: «μη ζητάτε τί θα φάτε και τί θα πιείτε και τί θα ντυθείτε», και εμείς εκείνα ζητούμε. Μας είπε: «ζητείτε τη Βασιλεία των Ουρανών και τη δικαιοσύνη», και εμείς μόνον με τα λόγια τη ζητούμε, και όχι με τα έργα και την ψυχή μας.

Αλλοίμονο σ' εμένα τον άθλιο, που λέω και δεν κάνω. Έρχε-ται καιρός αδελφοί μου, έρχεται και μάλιστα γρήγορα, που θα αναζητήσουμε μίαν ημέρα από αυτές που τώρα αφήνουμε και χάνονται, και δεν θα την ξαναβρούμε. Τώρα είναι καιρός καλός και κατάλληλος για να αγοράσουμε τον πολύτιμο μαργαρίτη, για να πλουτίσουμε· τώρα μπορούμε να βρούμε το προζύμι, να το βάλουμε στο αλεύρι της ψυχής μας, για να ζυμωθεί όλο και να γίνει άρτος καθαρός, και άξιος για τροφή του Βασιλέως Χριστού του Θεού.

Μας έφερε ο Κύριος και σε τόπον άγιο και κατάλληλο για να τον υπηρετήσουμε. Έχουμε δε και την Κυρίαν Θεοτόκο, βοηθό και σκεπα-στή, που ζήτησε από τον Υιό Της να είναι δικό της περιβόλι, και υποσχέθηκε ότι όποιος θελήσει να σωθεί να την έχει βοηθό. Ας την παρακαλέσουμε λοιπόν με πίστη θερμή, και ως Μητέρα του πανάγαθου Θεού που είναι, θα μας φωτίσει τον λογισμό, και θα μας οδηγήσει στο θέλημα του Υιού Της. Ακόμη θα μας σκεπάζει από τον κοινό εχθρό μας διάβολο, που τρέχει με το στό-μα ανοικτό ποιόν να βρει και να καταπιεί όπως λέει ο Απόστολος Πέτρος. Είθε ο Κύριος, διά των πρεσβειών αυτής της Κυρίας μας Θεοτόκου, να μας φυλάξει και να μας αξιώσει να τον προσκυνούμε και να τον δοξάζουμε στη Βασιλεία του, μαζί με όλους τους Αγίους του στους ατελεύτητους αιώνες των αιώνων. Αμήν.